

Sygn. akt V CSK 149/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku K. Spółki

Akcyjnej w K.

przy uczestnictwie E. L. i Gminy B.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania E. L.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 2 października 2015 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

przyznaje adwokatowi P. S.

od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w K. kwotę

2700 (dwa tysiące siedemset) zł podwyższoną o stawkę

podatku od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej

udzielonej uczestniczce E. L. w postępowaniu

kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W sprawie z wniosku K. S.A. w K. z udziałem E. L. Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 2 października 2015 r. oddalił apelację uczestniczki postępowania od postanowienia Sądu Rejonowego w B. uwzględniającego wniosek o stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie.

W skardze kasacyjnej uczestniczki od postanowienia Sądu Okręgowego skarżąca uzasadniała wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.). Dlatego też przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze dla innych spraw.

Kwalifikacji takiej nie można przypisać wyjaśnionemu już w orzecznictwie zagadnieniu przedstawionemu przez skarżącą dotyczącemu kwestii, czy podmiot władający nieruchomością może zaliczyć do czasu potrzebnego do nabycia nieruchomości w drodze zasiedzenia okresu sprzed 1 lutego 1989 r. przy wskazaniu, że przed tą datą jednostce będącej dzierżycielem nieruchomości objętej wnioskiem o zasiedzenie przysługiwał przymiot państwowej osoby prawnej oraz przy braku wskazania, że doszło do przeniesienia posiadania samoistnego przedmiotowej nieruchomości przez Skarb Państwa na jego następcę prawnego. Ukształtowane w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego powołane w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, którego stanowisko zostało

potwierdzone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia V CSK 26/14, (nie publ.) usunęło powstające na tym tle wątpliwości związane także z wykładnią art. 172 i 176 § 1 k.c., na potrzebę dokonania której wskazuje skarżąca z powołaniem się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.